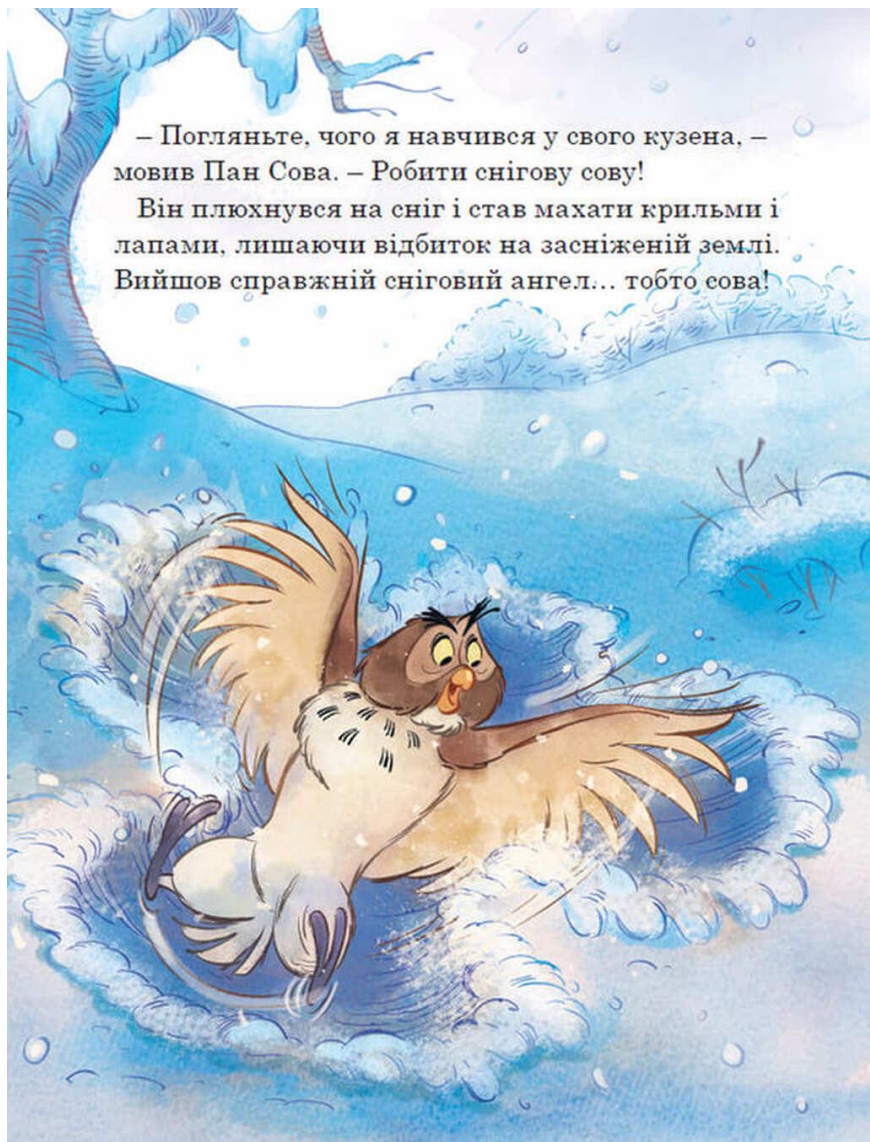

Сніг густо посипав, як конфеті.
— Як я люблю сніг! — весело застрибав Тигрик.
Вінні висолопив язика — на нього впала сніжинка
й тієї ж миті розтанула.

— Погляньте, чого я навчився у свого кузена, —
мовив Пан Сова. — Робити снігову сову!

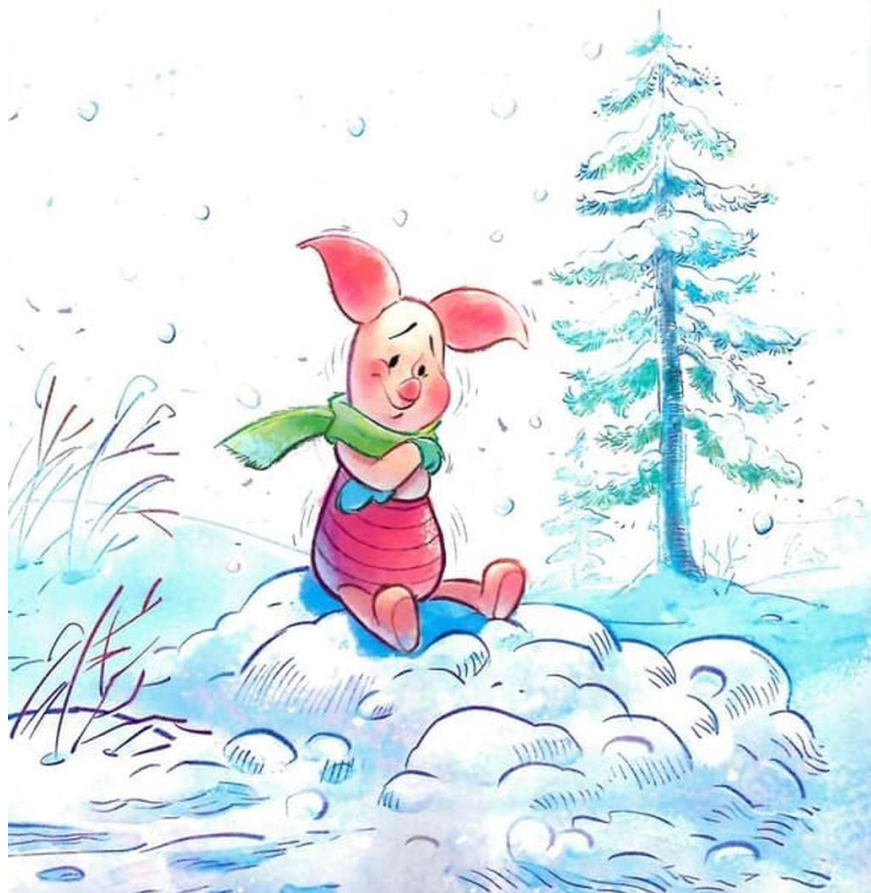
Він плюхнувся на сніг і став махати крильми і
лапами, лишаючи відбиток на засніженій землі.
Вийшов справжній сніговий ангел... тобто сова!

Побачивши це, Тигрик не витримав і стрибнув просто в замет. Вінні обережно ліг поряд і почав рухати лапками, як показав Пан Сова. Рох весело захихотів та вмоستився на снігу. Навіть Віслючок всівся на землю і повільно замахав хвостом туди-сюди – мовляв, я теж у грі... по-своєму.

Сніг йшов і йшов. У Роха зацокотіли зуби.
– Т-тут біля річки тр-рохи х-х-холодно, – сказав
він. – Аби д-десь з-зігр-рітися!
Усі погодилися і стали підніматися на пагорб,
щоб скоротити шлях додому.

Та на півдорозі Віслучок підковзнувся...

і швидко
шугнув
униз

аж до
підніжжя
крутого
пагорба!

- Я з-нову поч-чинаю мерз-знути, – затремтів Рох.
- Пан Сова стріпнув крилами, струсивши воду.
- А я промок.
- А я зголоднів, – поплескав по животику Вінні.

— Я запросив би вас усіх зігрітися й поїсти у мене вдома, — промовив Віслючок, — але боюся, ви будете розчаровані. Адже там геть не тепло, і почастунків теж не знайдеться.

Кролик зустрів їх на порозі з гарячим чаєм.
– Ти де подівся з городу, Вінні? – хмикнув він.
– Я стукав у двері, але ти не відчинив.
– Я був у коморі, – знизав плечима Кролик.
– Шкода, що ти пропустив усі наші веселощі.
– Зате встиг зібрати урожай, перш ніж випав сніг.
Ходімо пити чай з медом!
– З медом... – животик Вінні голосно забурчав.

